

TRACY WOLFF

seducție

AL PATRULEA VOLUM
AL SERIEI CRAVE

Traducere din limba engleză de
KARLA DEDU-FOTESCU

LEDA EDGE

Prefă-te până te distruge – Hudson –

SUNTEM COMPLET TERMINAȚI.
Și, dacă ar fi să mă iau după expresia îngrozită a lui Grace, o știe și ea.

Vreau să-i spun că totul o să fie bine, dar adevărul este că și eu sunt îngrozit. Doar că nu din aceleași motive, deși încă nu sunt pregătit să mă gândesc la asta.

În clipa de față stă pe canapeaua mea, în fața focului, cu părul ud după dușul pe care tocmai l-a făcut, iar cărlionții îi strălucesc în lumina care pâlpâie. Îmi poartă unul dintre tricouri și o pereche de pantaloni de trening suflecați.

Nu a fost niciodată mai frumoasă de-atât.

Sau mai vulnerabilă.

Teama amenință să mă copleșească atunci când mă gândesc la asta, dar îmi spun că nu e nici pe departe atât de vulnerabilă pe cât pare și că e capabilă să țină piept oricărui lucru pe care i-l poate arunca în față lumea noastră nenorocită.

Mai puțin lui Cyrus.

Dacă am învățat un lucru despre tata, acesta este că nu se va opri niciodată. Nu înainte să obțină ceea ce vrea și să le ia dracu' de consecințe.

Gândul îmi îngheață sângele în vine.

Niciodată în toată viața mea mizerabilă nu mi-a fost teamă – nici să trăiesc și cu siguranță nici să mor. A apărut însă Grace, iar de atunci trăiesc într-o groază constantă.

Groază că o voi pierde și că, dacă se va întâmpla, Grace va lua și lumina cu ea. Știu cum este să fii în umbră – doar mi-am petrecut toată blestemata de viață în întuneric.

Și nu vreau să mă mai întorc acolo.

— Pot... Îmi dreg glasul și încep din nou: Pot să-ți aduc ceva de băut? întreb, însă Grace nu-mi răspunde.

Nici măcar nu sunt sigur că mă aude în vreme ce continuă să se holbeze la telefonul ei, nedorindu-și să rateze nicio veste despre Flint. Doctorul a sosit acum zece minute să îl vadă, iar așteptarea veștilor dacă își va putea păstra piciorul se pare că se prelungește la nesfârșit. Știu că vrea să fie cu el în infirmerie – cu toții ne dorim asta –, dar, când Flint a cerut intimitate, nu am putut refuza.

— Corect! Bun! O să lipsesc doar câteva minute, îi spun, pentru că nu e singura care are o nevoie disperată de a face un duș.

Tot nu răspunde, și nu pot să nu mă întreb la ce se gândește. Ce simte. Nu a scos mai mult de câteva cuvinte de când ne-am întors la școală și ne-am dat seama că Cyrus ne-a tras pe sfoară și a răpit toți elevii în timp ce ne luptam pe insulă. Îmi doresc doar să fi știut ce aș putea face ca să o ajut. Să reușesc să comunic cu ea înainte ca totul să se ducă naibii din nou.

Pentru că asta va urma. Groaznicele noi alianțe ale lui Cyrus sunt dovada acestui lucru. La fel ca și îndrăzneța răpire a copiilor celor mai puternici paranormali din lume. Nu mai are unde să se ducă din acest punct, nu mai are ce să facă decât să distrugă *totul*.

Nedorind să o las pe Grace să stea aici în liniște de una singură, mă apropiu de colecția mea de discuri și scotocesc printre albume până când degetele îmi aterizează pe unul al Ninei Simone. Scot vinilul din carcasă și îl pun în pick-up, apoi apăs pe un buton și aștept în timp ce acul se ridică legănându-se de pe suportul lui și coboară cu un fâșâit clar înainte ca vocea răgușită de băutor de whisky a Ninei să umple tăcerea. Reglez volumul ca să aducă mai

mult cu o muzică de fundal și, cu o ultimă privire aruncată siluei neclintite a lui Grace, mă întorc și pornesc spre baie.

Fac cel mai rapid duș din istorie, ținând cont de sângele, violența și moartea pe care trebuie să le curăț. Mă îmbrac aproape la fel de repede.

Nu știu de ce mă grăbesc, ce îmi e teamă că o să găsesc când...

Inima care-mi bate nebunește își încetinește ritmul când o văd pe Grace exact unde am lăsat-o. Și în sfârșit recunosc adevărul în sinea mea: motivul pentru care nu am vrut să o scap din ochi e pentru că mi-e teamă că își va da seama că a făcut o greșeală când m-a ales pe mine.

E o teamă irațională, ținând cont de faptul că mi-a spus că mă iubește? Că mă alege pe mine, chiar și cu tot ce se întâmplă, chiar dacă știe ce povară sunt darurile mele? Categoric.

O face asta să dispară? Nici pe departe.

Iată puterea pe care o are asupra mea, puterea pe care o va avea întotdeauna.

— Vreo veste despre Flint? Întreb în timp ce iau o sticlă cu apă din frigiderul din colț și i-o duc.

— Încă n-au spus nimic pe discuția de grup.

Încerc să îi dau apa, însă, când nu o ia din mâna mea întinsă, mă duc în partea opusă a canapelei și mă așez lângă ea, apoi las sticla pe masa din fața noastră.

Atunci se întoarce dinspre foc, aproape omorându-mă cu privirea ei îndurerată în vreme ce șoptește:

— Te iubesc!

Și inima îmi bate din nou cu putere.

Pare atât de serioasă, prea serioasă, și chiar puțin disperată. Așa că fac ceea ce fac mereu ca să îi abat atenția de la propriile-i gânduri: o tachinez, de data asta cu replica noastră preferată dintr-un film:

— Știu!

Când un zâmbet firav îi atinge colțurile umbrelor din ochi, știu că am făcut alegerea potrivită. Mă întind și o trag în poala

mea, delectându-mă cu senzația întregului ei trup lipit de al meu. Privesc în jos și îmi trec un deget peste inelul promisiunii pe care i l-am dat, amintindu-mi jurământul pe care l-am făcut în acea zi și convingerea totuși ezitantă din vocea mea când am rostit acele cuvinte profetice, iar pieptul mi se strânge.

— Știi, spune ea, atrăgându-mi din nou privirea spre a sa, ai zis că, dacă ghicesc vreodată ce promisiune ai făcut, o să îmi spui. Cred că m-am prins.

Ridic o sprânceană.

— Zici tu?

Încuviințează din cap.

— Ai promis să-mi aduci micul-dejun la pat pentru tot restul vieții.

Pufnesc în răs cu un fornăit.

— Puțin probabil! Ești o răzgâiată dimineața.

Primul zâmbet adevărat pe care l-am văzut la ea după ceea ce îmi pare a fi o veșnicie îi luminează chipul.

— Hei, *semăn* cu una!

Apoi râde la propria-i glumă, și nu pot să nu râd și eu. E *atât de al dracului de drăguț* să o văd din nou zâmbind.

— Știu..., continuă, prefăcându-se că se gândește la opțiuni. Ai promis să mă lași să câștig toate certurile?

Râd copios la sugestia asta ridicolă. Adoră să ne ciondănim. *Ultimul* lucru pe care și l-ar dori vreodată ar fi să pun botul pe labe și să o las să fie cum zice ea.

— Puțin probabil.

În acel moment încremenește, clipind spre mine.

— O să-mi spui vreodată?

Nu e pregătită să audă ce i-am promis înainte să fi știut măcar că mă va iubi și ea vreodată. Așa că, în schimb, glumesc:

— Și unde ar fi distracția în asta?

Se prefacă că îmi trage un pumn în umăr.

— *O să o scot* eu de la tine într-o zi. Își trece mâna catifelată peste barba țepoasă de pe maxilarul meu, ochii devenindu-i din

nou serioși când îmi dă replica: Am o veșnicie la dispoziție să tot ghicesc, pereche.

Și, uite-așa, am luat foc.

— Te iubesc! îi șoptesc și mă aplec să-mi ating ușor buzele de ale ei.

O dată, de două ori. Dar Grace nu e de acord. Întinde mâinile și îmi ține capul între palme, genele atingându-i obrajii în timp ce le flutură exact înainte să-mi ceară totul. Respirația. Inima. Sufletul.

Când amândurora ni s-a tăiat respirația, mă las pe spate și îi susțin privirea. M-aș putea pierde o eternitate în profunzimile ochilor ei de un căprui cald.

— Te iubesc! îi repet.

— Știu! mă tachinează, imitându-mi cuvintele de mai devreme.

— Gura aia bogată o să-mi aducă moartea, murmur și încep din nou să o sărut, gândurile de a o lua pe sus și de a o duce în patul meu jucându-mi prin minte.

Însă ea se încordează, și știu că nechibzuitul meu comentariu despre moarte i-a reamintit – ne-a reamintit amândurora – de tot ce am pierdut și tot ce am putea pierde în continuare.

Inima aproape că mi se oprește când văd cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Îmi pare rău! șoptesc.

Clatină scurt din cap, de parcă nu ar trebui să mă învinovățesc pentru scăparea mea, dar, ei bine, n-o să se întâmple. Apoi își mușcă buza, bărbia tremurându-i în timp ce încearcă să rețină toată durerea pe care o simte și, pentru a mia oară, vreau să-mi trag una pentru că întotdeauna mai întâi vorbesc și abia apoi gândesc când e ea prin preajmă.

— Iubito, o să fie bine! îi spun, deși totul în interiorul meu se lichefiază.

Oase, artere, mușchi, totul pur și simplu se dizolvă în răstimpul dintre două respirații, și tot ce mi-a mai rămas e ceea ce voi fi fără Grace. O cochilie goală, sângerândă.

— Ce pot să fac? întreb. De ce ai nevoie...

Mă întrerupe, acoperindu-mi gura cu degetele ei mici și reci.

— Luca a murit degeaba. Piciorul lui Flint, inima lui Jaxon, totul... Totul a fost degeaba, Hudson! șoptește ea.

O trag înapoi în brațe și o țin așa în timp ce suferința rămasă după toate prin câte am trecut își face efectul asupra ei, tremuratul său devenind acum al meu de vreme ce știu că nu mai am nicio scuză.

În acest moment, în timp ce o țin în brațe pe fata pe care o iubesc – fata pentru salvarea căreia aș face orice –, știu că nu mai am timp. Adevărul dur pe care am făcut tot posibilul să-l ignor în ultima oră mă izbește și îmi taie răsuflarea.

E doar vina mea!

Totul. Fiecare agonie, fiecare moarte, fiecare moment de durere pe care Grace și ceilalți l-au simțit pe insula aia – totul e din blestemata mea de vină.

Pentru că am fost egoist. Pentru că nu am vrut să renunț încă la ea. Pentru că am fost *slab*.

Mi-am petrecut întreaga viață fugind de un destin pe care tata și l-a dorit mereu pentru mine, dar acum îmi dau seama că nu am de ales. Mă așteaptă, indiferent că mi-o doresc sau nu, și nu există niciun căcat pe care să-l pot face ca să îl evit. Nu și a doua oară. Nu când fericirea lui Grace e în joc.

Și când în cele din urmă mă predau în fața sorții, mi-e teamă că ne va distruge pe toți.

Uneori, două fapte bune sunt egale cu una extraordinar de rea

VREAU SĂ FIU ORIUNDE, NUMAI AICI, NU.

Oriunde, numai să nu stau chiar aici, în mijlocul acestei camere prea reci care mai că nu duhnește a durere, a suferință și o doză mare de antiseptic. Îi arunc lui Hudson un zâmbet scurt înainte să mă întorc cu fața spre restul găștii.

— Ce facem, mai întâi?

Macy vorbește încet, dar întrebarea verișoarei mele răsună prin clinica distrusă, ricoșând ca un glonț din pereții goi și paturile stricate.

E întrebarea de un milion de dolari, de un *miliard* de dolari. Și în clipa asta, în fața lui Macy și a prietenilor noștri, habar nu am cum să răspund.

Cinstită să fiu, sunt în stare de șoc de când am apărut la Academia Katmere și am găsit-o devalizată, cu pereții împroșcați cu sânge, camerele distruse și toți elevii și profesorii dispăruți. Iar acum să aflu că piciorul lui Flint nu a putut fi salvat? Sunt distrusă, iar faptul că el încearcă atât de tare să fie puternic doar face lucrurile de un milion de ori mai rele.

Acum, o oră mai târziu, poate că sunt mai curată după ce am făcut un duș, dar tot îmi vâjâie capul din pricina acestei nenorociri.

Mai rău decât atât, pe măsură ce mă uit de la chipul unui prieten la următorul – Jaxon, Flint, Rafael, Liam, Byron, Mekhi, Eden, Macy, *Hudson* –, e clar că și ei sunt la fel de zdruncinați ca

mine. Și niciunul nu pare să aibă mai mult habar despre ce se va întâmpla în continuare.

Pe de altă parte, ce e de făcut într-un moment ca ăsta, când întreaga lume, așa cum o știi tu, se sfârșește și ești prins la mijloc, privind cum se năruie cărămidă cu cărămidă? Într-o vreme în care fiecare zid pe care îl consolidezi pur și simplu lasă o deschidere pentru ca toate celelalte lucruri să se prăbușească în jurul tău?

Nu e prima dată când am suferit pierderi în aceste ultime luni, dar e prima dată de la moartea părinților când lucrurile îmi par de-a dreptul lipsite de speranță pentru noi toți.

Chiar și când eram singură pe terenul de Ludares, știam că avea să fie OK – dacă nu pentru mine, atunci pentru oamenii la care țineam. Sau când îi înfruntam pe uriași împreună cu Hudson – am știut mereu că el avea să supraviețuiască. Și când eram pe insula Creaturii de Neucis, luptându-ne cu regele-gargui și cu trupele lui, tot simțeam că avem o șansă. Tot simțeam că puteam, cumva, să găsim o cale de a-l învinge pe Cyrus și alianțele lui groaznice.

Și la sfârșit, când am fugit, am crezut că reușiserăm.

Am crezut că măcar câștigaserăm lupta, dacă nu războiul.

Am crezut că sacrificiile – acele foarte, foarte multe sacrificii – pe care le făcuserăm meritaseră.

Până când ne-am întors aici, la Katmere, și ne-am dat seama că nu luptaserăm deloc într-un război – nu fusese nici măcar o luptă. Nu, ceea ce fusese pe viață și pe moarte pentru noi, ceea ce ne îngenunchease și ne făcuse să ne înecăm într-un abis al disperării nu fusese deloc o luptă. În schimb, fusese ceva mai mult decât o întâlnire de joacă pentru copii, una menită să-i țină pe cei mici ocupați în vreme ce adulții aveau grijă să câștige *adevăratul* război.

Mă simt ca o fraieră... și ca o ratată. Deoarece, chiar dacă știam că nu pot avea încredere în Cyrus, chiar dacă știam că are o groază de trucuri în mânecă, tot am căzut în capcană. Mai rău, unii dintre noi chiar au murit pentru asta.

Luca a murit pentru asta și, acum, Flint și-a pierdut piciorul.

Judecând după expresiile tuturor persoanelor din infirmerie, nu sunt singura care se simte așa. Un amestec amar de agonie și

furie atârnă greu între noi. Atât de greu, încât abia mai rămâne loc să simți orice altceva – sau să te *gândești* la orice altceva.

Marise, asistenta medicală a școlii și singura supraviețuitoare rămasă la Katmere, se odihnește pe unul dintre paturile de spital, având vânătăi și tăieturi încă vizibile pe brațe și obraz, ceea ce e o dovadă pentru cât de tare trebuie să se fi luptat dacă metabolismul ei de vampir nu a vindecat-o încă. Macy îi aduce o sticlă cu sânge din frigiderul din apropiere, iar Marise îi mulțumește dând din cap înainte să bea. E evident că ajutorarea doctorului care s-a ocupat de Flint i-a răpit ce-i mai rămăsese din putere.

Mă uit la Flint, care stă pe un pat de spital din colț cu ce a mai rămas din picior sprijinit să stea ridicat, la durerea întipărită pe un chip în mod obișnuit întins de un rânjet mare, caraghios, și simt un gol în stomac. Pare atât de mic, cu umerii cocoșați de durere și suferință, încât trebuie să mă lupt să înghit fierea care îmi urcă în gât. Voința pură este singurul lucru care mă mai ține în picioare în momentul acesta – bine, asta și Hudson, care îmi cuprinde talia cu un braț de parcă ar ști că aş cădea fără susținerea lui. Strânsoarea lui, încercarea sa evidentă de a mă alina ar trebui să mă liniștească. Și poate că ar face-o dacă în clipa asta nu ar tremura și el la fel de rău ca mine.

Tăcerea încordată ne copleșește grupul, până când Jaxon își drege glasul și spune cu o voce răgușită:

— Trebuie să vorbim despre Luca. Nu avem prea mult timp.

— Luca? întrebă Marise, mâhnirea fiind evidentă în vorbele ei răgușite. N-a supraviețuit?

— Nu! Răspunsul lui Flint e la fel de gol precum îi e și privirea: N-a supraviețuit!

— I-am adus trupul înapoi la Katmere, adaugă Mekhi.

— Bun! Nu ar trebui lăsat pe insula aia uitată de Dumnezeu. Marise încearcă să spună altceva, dar vocea i se stinge la jumătatea vorbeii, așa că își drege glasul și încearcă din nou: Dar ai dreptate! Nu avem prea mult timp!

— Timp pentru ce? întreb, privirea abătându-mi-se la Byron, când acesta scoate un telefon din buzunarul din față al pantalonilor.

— Trebuie să-i anunțăm pe părinții lui Luca, răspunde în timp ce umblă pe telefon. Trebuie să fie îngropat în următoarele 24 de ore.

— Cum 24 de ore? repet. Mi se pare exagerat de repede.

— *Este repede*, răspunde Mekhi. Dar, dacă nu e închis într-o criptă până atunci, se va dezintegra.

Duritatea răspunsului lui – duritatea acestei lumi – face ca respirația să mi se blocheze în gât.

Bineînțeles, cu toții ne transformăm în țărână în cele din urmă, dar cât de groaznic este să se întâmple atât de rapid! Poate înainte ca părinții lui Luca să ajungă măcar aici ca să-l vadă. Cu siguranță înainte ca oricare dintre noi să reușească să se obișnuiască cu realitatea faptului că el chiar nu mai este.

Înainte ca noi să putem, măcar, să ne luăm adio.

— Byron are dreptate! spune Macy încet. Părinții lui Luca merită să aibă ocazia să își ia rămas-bun.

— Bineînțeles că merită, aprobă Hudson cu o voce care transformă tăcerea subită într-o rană pulsândă. Dar nu ne permitem să le-o acordăm.

Nimeni nu pare să știe cum să răspundă la asta și, în schimb, ne holbăm cu toții la el, derutați. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva am auzit prost și, judecând după expresiile celorlalți, și ei au aceeași impresie.

— Trebuie să le spunem, intervine Jaxon, și e clar că nu e în starea necesară ca să dezbată subiectul.

— Ce vrei să spui? întrebă Macy în același timp, deși, totuși, nu pare furioasă, ci doar îngrijorată.

— Au nevoie de timp să-i ducă trupul în cripta familiei, răspunde Byron, care a încetat să mai umble pe telefon – fie pentru că în sfârșit a găsit numărul părinților lui Luca, fie pentru că nu îi vine să creadă ce aude. Dacă nu îi sunăm acum, nu va mai rămâne nimic din el.

Hudson își desprinde încet brațul de pe talia mea și se îndepărtează, și nu pot să nu mă înfior la pierderea căldurii lui.

— Știi asta! zice, încrucișându-și brațele la piept. Dar sunt vampiri, de la Curtea Vampirilor. De unde știm că putem avea încredere în ei?

— Fiul lor e mort.

Vocea lui Flint mocnește de indignare în timp ce se chinuie să se ridice în picioare. Nu-mi vine să cred că deja s-a trezit și se mișcă, dar metamorfii se vindecă repede chiar și în cele mai disperate împrejurări. Jaxon se întoarce să-l ajute, dar Flint întinde mâna brusc într-un gest de *dă-te naibii înapoi*, deși privirea lui nu o părăsește deloc pe a lui Hudson.

— Nu poți crede cu adevărat că o să-i țină partea lui Cyrus?

— Chiar e atât de surprinzătoare ideea asta? Chipul lui Hudson e inexpresiv când se întoarce spre Jaxon și completează: Tu, unul, abia ai supraviețuit ultimei tale întâlniri cu propriul *nostru* tată.

— Aia e altceva! mârâie Jaxon.

— De ce? Pentru că e Cyrus? Chiar crezi că el e singurul care gândește în felul ăla?

Hudson arcuiește o sprânceană.

— Dacă ar fi fost, nu ar fi existat atâția nenorociți de oameni care să se lupte pe insula aia.

Tăcerea se lungește până când Eden spune:

— Mă doare, dar cred că Hudson are dreptate!

Clatină din cap.

— Nu știm dacă putem avea încredere în părinții lui Luca. Nu știm dacă putem avea încredere în *cineva*.

— Fiul lor e *mort*, repetă Flint cu emfază, privirea lui ațintindu-se asupra lui Eden. Trebuie să știe, cât încă mai au timp să-l îngroape. Dacă sunteți prea căcați pe voi s-o faceți, o s-o fac eu. Îl țintuiește pe Hudson cu o privire înflăcărată și adaugă: Te-ai gândit vreodată că nu ar fi trebuit să-i înștiințăm deloc dacă ți-ai fi făcut treaba?

Icnesc când cuvintele ricoșează prin mine ca o lovitură fizică. E evident că se referă la abilitatea lui Hudson de a ne dezintegra inamicii cu un gând, și vreau să mă înfurii pe Flint că a îndrăznit să *sugereze* așa ceva, darămite că se aștepta la asta, dar, în același timp, știu că suferă, iar acum nu e momentul potrivit.

Privirea lui Hudson țâșnește spre a mea, așa că încerc să-l asigur din ochi de faptul că nu este vina lui. Însă, rapid ca un fulger, se concentrează din nou asupra lui Flint și își desface brațele în lateral de parcă nu i-ar veni să creadă.

— Eram acolo, luptând, la fel ca tine.

— Dar nu-i același lucru, nu-i așa? Flint ridică o sprânceană și continuă: Te porți de parcă ai dat tot ce ai avut în acea luptă, dar știm cu toții că nu-i adevărat. De ce nu-ți pui singur întrebarea: dacă Grace ar fi fost pe cale să moară, am mai fi avut discuția asta sau Luca ar fi fost în continuare în viață?

Lui Hudson i se încleștează maxilarul.

— Habar n-ai despre ce mama dracului vorbești!

— Mda, continuă să-ți spui asta!

Și, cu asta, Flint se folosește de marginea patului ca să țopăie până la o pereche de cârje din colț. Le bagă sub brațe și iese târșându-și picioarele fără să mai zică nimic.

Hudson rămâne tăcut. La fel și ceilalți.

Pieptul mi se strânge din cauza alegerilor pe care trebuie să le facă și a așteptărilor ce cad pe umerii lui. Așteptări prea grele să le ducă *oricine*. Și totuși, el o face. Mereu.

Dar asta nu înseamnă că trebuie să o facă singur.

Îl trag înapoi în brațele mele și îmi așez capul pe pieptul lui, apoi închid ochii și îi ascult bătăile regulate ale inimii până când umerii încep să i se relaxeze, iar buzele lui îmi dau un sărut discret pe păr. Abia atunci oftez. Hudson o să fie bine. *Noi* o să fim bine.

Însă când deschid ochii, privirea îmi aterizează pe prietenii noștri și mi se taie respirația.

Regret. Furie. *Acuzare*. Toate sunt acolo – și direcționate spre mine și Hudson.

Atunci recunosc adevărata victorie de astăzi a lui Cyrus.

Suntem înstrăinați.

Ceea ce este doar un alt mod de-a spune că suntem complet distruși. Din nou.